

GEO GALETARU

POEME

ÎN LUMINA FEROCO

Poate timpul care nu mai e
în alte camere din apropierea nimicului,
în aspre frunzișuri ale limbajului, când se aude
ploaia strivind intimitatea erorii, supunerea
într-o primăvară a deziluziilor fierbinți,
vino și urcă în neputința celui ce pleacă,
ziua impudică îmbătrânește în gura amantilor fericiți,
nori și silabe în proiecții fără cuvânt
și limita aurie ca o rană călătorind spre tine,
aici e răspunsul și marginea nu mai vorbește,
marginea își consumă vocația,
doar tu,
doar tu în lumina feroce,
intraductibilă.

VOCILE INOCENTE

Lucrurile se dispensează
de imaginea ta, o plăcere indiferentă
în interstițiile unor fapte fără mesaj,
limita își revendică un cod indecent,
o mișcare în metafizica obscurității de ieri,
dar cine îți aduce bestia la picioare,
cine îmblânzește ferocitățile albastre,
cândva știai liniștea și semnul,
cândva cultivai vocile inocente
într-o duminică a oglinzilor sacrificate.

CÂND EA VA VENI

Vom vorbi
în depărtări care nu se văd, obsesii și
sărbători în timpurile de atunci, când
se aud chipurile fericite în seninătatea răspunsului,
căutând întâmplări sub pielea fiarei solitare,
amiezile fără șansă și silabele oarbe,
totuna vor fi
când ea va veni.
interminabil.

VOM POVESTI

Vino,
în inimi se-ntoarce visând,
sunt drumuri arse și splendori înspăimântate,
prin orașe trec armuri de îngeri,
vom povesti despre saltul semnificației
peste chipurile care tac.

MESAGERUL OBSCUR

Timpurile aspre cad în rutină,
se aud drumurile în duminicile fără
stăpân, dogma întunecată palpitând în
camerele din care ai plecat, o sete
violentă printre petale incendiate, vei vorbi
despre adevărurile ascunse în limbajul
care trădează, despre ferestrele care agresează
sorgintea acestei sărbători, fii blând
cu toate întâmplările tale, cu pasul
orbului de lângă tine, cineva va veni
iubind cele ce trec și vei spune: iată,
acesta este mesagerul obscur.

DECLIC

Cine mai știe cum aleargă dealurile
sub un cer amorf.
Am umplut paharele și am tăcut.
Dincolo se pregătea un giulgiu sau o paloare
nevindecată.
„Dacă vrei, ia această întâmplare
și învește-o în batistă, ca pe un copil
cu gene lungi de iarnă.”

Șoapta era de acolo, eu însumi
număram gesturile unor zei infideli.
Cine mai știe cum aleargă dealurile
sub un cer amorf.
Un declin al orbirii din noi,
de care încă suntem vinovați.

NIMENI NU NE SPUNE

Uneori
mai facem câte un ocol
ca să evităm ceva
și nimeni nu ne spune ce
doar mâna ta se oprește mai des
deasupra lucrurilor obosite
un fluture în impas
o narcoză pe timp de noapte
cine mai știe
câte lacăte rătăcesc prin ninsoare
unde e drumul lor
unde e privilegiul
caselor care nu mai așteaptă

VOCILE ȘI FOCUL

Doar cântecul urcând prin marile dezastre
sub pielea ta auspicii de necontestat
dă-mi drumul în iminența acestei splendori
lasă-mi mâinile să doarmă pe praguri indecise
un cuvânt prematur ne călăuzește pe amândoi
acum când pasărea atinge auzul slugarnic
(în genunchi în genunchi, distanțele scurmă-n
pereți
se aude o piatră desfoliindu-și sânii în ploaie)
iertarea toarnă argint în oasele celor ce pleacă
vocile rănesc focul vocile nu mai ajung acasă

